

Wilk

Skrada się szary, w ostatnim zmierzchu
i pozostawia swe ślady na brzegu
rzeki bez imienia, tej, która gasiła
pragnienie jego gardła, a której wody
nie powtarzają gwiazd. Tej nocy
wilk jest cieniem, który jest samotny,
i który szuka samicy, i odczuwa chłód:
To już ostatni wilk w Anglii.
Wiedzą o tym Odyn i Thor. W swoim wysokim
kamiennym domu pewien król nakazał
skończyć z wilkami. Już zostało ukute
twarde żelazo twojej śmierci.
Saksoński wilku, płodziłeś na próżno.
Na próżno tve okrucieństwo. Jesteś ostatni.
Tysiąc lat minie i pewien stary człowiek
wyśni cię w Ameryce. Ten przyszły sen jednak
nie może ci się na nic teraz przydać.
Dziś osaczają cię ludzie, co tropią ślady,
które pozostawiłeś w lesie,
gdy skradałeś się, szary, w ostatnim zmierzchu.

Jorge Luis Borges

Tłum.: Andrzej Sobol-Jurczykowski

Z tomiku „Historia nocy, Spiskowcy”, Klon KNT, Warszawa 1994